

Ləvoni

오정 Oh Jung เขียน
LUNADALA แปล
Pakjit_incanus วาด

พิมพ์ครั้งที่ 1

รีเซ็ต
ชีวิต
มาเป็น
พนักงาน
ใหม่
สุดแข็งแกร่ง

Levon

รีเชตชีวิตมาเป็นพนักงานใหม่สุดแฉ่งแฉิ่ง
신입사원 김철수

6

Oh Jung 오정

เขียน

LUNADALA

แปล

Pakjit_incanus

วาด

ผมเป็นซูเปอร์แมนของคุณี่ครับ

- Oh Jung

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

รีเซตชีวิตมาเป็นพนักงานใหม่สุดแข็งแกร่ง 6

신입사원 김철수

Levon

โน้ตบุ๊คบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks LEVON Publishing

신입사원 김철수 & SUPER ROOKIE CHULSOO KIM

By Oh Jung

Copyright © 2021, Oh Jung

Thai Translation Copyright © 2025, Amarin Corporations Public Company Limited

All rights reserved.

Thai translation rights arranged with Oh Jung c/o MUNPIA

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทํ้า ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8234-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกษ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ ทรายวดี บุญนิล • บรรณาธิการภาษาเกาหลี ศรัณย์พร อารีรัมย์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณธ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก ดวงหทัย มีตตฤทธิศัยกุล

ออกแบบรูปเล่ม สิริพงษ์ กิจวัตร, จิรณีย์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร ณัฐริ ดูกเรา, ขวัญ เปรมิก

คำนำสำนักพิมพ์

มาถึงเล่มที่ 6 กันแล้วสำหรับพนักงานใหม่สุดแข็งแกร่งอย่างคิมซอลซู หลังจากก่อนหน้านี้ได้พาทุกท่านไปสัมผัสกับเกมการเมืองสุดเข้มข้น ในเล่มนี้เราจะกลับมาเดินเรื่องธุรกิจแบบเต็มสูบกันเลยทีเดียว

เมื่อโจยุนจอง รองกรรมการผู้จัดการคนใหม่ของฮันยองอิเล็กทรอนิกส์ได้ประกาศต่อหน้าประธานใหญ่ชเวคยองฮุนในที่ประชุมว่าจะขอนำ SKY เทเลเทคไปดูแลเอง นั่นเท่ากับว่าเป็นการขอโปรเจกต์สมาร์ตโฟนไปด้วยเพื่อไม่ให้เรื่องนั้นเกิดขึ้น คิมซอลซูจึงลงมือจัดการปัญหานี้ด้วยตัวเองโดยการร่วมมือกับใครคนนั้น

แต่การสร้างสมาร์ตโฟนนั้นก็ไม่ใช่เรื่องง่ายจริงๆ เมื่อคิมซอลซูต้องเดินทางไปสหรัฐอเมริกาอีกครั้งเพื่อตามหาบุคคลสำคัญที่จะมาแก้ปัญหาเกี่ยวกับโปรเจกต์สมาร์ตโฟน งานนี้รอช้าไม่ได้ เพราะอีกฝ่ายก็ต้องการตัวเขาเช่นกัน แอปเปิล? กูเกิล? ไมโครซอฟท์? บุคคลสำคัญทางที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสมาร์ตโฟนต่างปรากฏตัวกันอย่างต่อเนื่อง

ถ้าอยากรู้ว่าบุคคลสำคัญนั้นมีใครบ้าง และสุดท้ายโปรเจกต์สมาร์ตโฟนของฮันยองเทรคติ้งจะสำเร็จอย่างที่หวังไว้หรือไม่ สามารถติดตามกันได้ภายในเล่มนี้เลย

Levon

200

ผมพ่อบ้าน เอ็ดดี้ครับ

“อย่างแรกเลย งานที่ฉันต้องทำ...”

ณ ห้องประธานฮันยงอิลเล็กทรอนิกส์

“คือการสรุปกำหนดการต่างๆ ในที่ประชุมแล้วประเมินว่าเป็นประโยชน์หรือเป็นภัยต่อฮันยงอิลเล็กทรอนิกส์ยังไง จากนั้นก็รายงานท่านประธานสิคะ”

โยนจองถามสรุป ด้านชเวคยองจุนก็พยักหน้าตอบ

โยยงฮวานบอกไว้แล้วว่าไม่ต้องไปสนใจเรื่องที่ชเวคยองแทโดนปลด แต่ไม่คิดเลยว่าจะให้โยนจองมาประจำตำแหน่งแทน

ชเวคยองจุนได้ยืนยันว่าเธอเป็นอัจฉริยะ เป็นคนหัวดีมาตั้งแต่เด็ก

หลังจากเรียนจบมัธยมปลายก็ไปเรียนวิศวกรรมไฟฟ้าที่ MIT ประเทศสหรัฐอเมริกา แล้วจบดอกเตอร์ MBA จากฮาร์วาร์ด จากนั้นก็ได้ไปทำงานที่ IBM ทันที โยนจองเป็นน้องสาวที่ฉลาด

ตอนเด็กๆ พวกเขาเคยสนิทกันมาก ที่ผ่านมาก็พูดคุยกึ่งขำครวกันอยู่เนืองๆ ฉะนั้นคนที่ชื่อว่าชเวคยองแทจึงหายไปจากสมองของชเวคยองจุนเรียบร้อยแล้ว

“แค่นั้นไม่มีปัญหาอยู่แล้วค่ะ มีงานอย่างอื่นให้ทำอีกไหมคะ”

“เริ่มต้นแค่นี้ก่อนก็พอ”

“รับทราบค่ะ ท่านประธาน”

“โยนจอง”

“คะ?”

“ถ้าต้องการอะไรก็บอกมาได้เลยทันทีนะ”

ชเวคยองจุนแสดงน้ำใจ โจยุนจองจึงกล่าวหนึ่งๆ

“มีเรื่องอยากรู้นิดหน่อยเกี่ยวกับโปรเจกต์ใหม่ของ SKY เทเลเทคนะคะ”

“อ้อ เรื่องนั้นเหรอ เดียวฉันส่งเอกสารให้ แล้วอยากได้อะไรอีกไหม”

“ค่ะ ตอนนี้อยากจะพอสักค่ะ”

“อืม ต่อไปก็ฝากด้วยนะ”

โจยุนจองขอตัวลาอย่างมีมารยาทแล้วออกมาจากห้องประธาน

เธอหันกลับไปมองที่ประตูอีกครั้งแล้วยิ้มมุมปาก

กลายเป็นคนที่จิตใจดีแบบนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่ เอาจานของประธานมาให้คนอื่นทำเนี่ยนะ คุณปู่คงคิดผิดแน่ๆ

โจยุนจองกลับมาที่ห้องทำงานแล้วฟังสรุปคร่าวๆ เรื่องงานของหัวหน้าทีมวางแผนจากเลขาฯ จากนั้นเธอก็เตรียมงานที่ต้องเริ่มทำตั้งแต่พรุ่งนี้จนเสร็จ

ระหว่างนั้น เลขาฯของชเวคยองจุนก็เคาะประตูและนำเอกสารกองหนึ่งมาให้พร้อมกับบอกว่าท่านประธานสั่งมา

โจยุนจองเปิดเอกสารหน้าแรกแล้วก็ยิ้มกริ่ม

“สมาร์ตโฟน? ตั้งชื่อเก่งสินะ”

โจยุนจองดูเอกสารด้วยสีหน้าตื่นเต้น

แม้เวลาจะเลยสี่ทุ่มแล้ว แต่เธอยังคงเพลิดเพลินกับการอ่านเอกสารเลยไม่รู้ตัวเลย จนกระทั่งเลขาฯเคาะประตูห้องอย่างเกรงๆ เพราะอยากกลับบ้านแล้ว

โจยุนจองอ่านจนจบย่อหน้าหนึ่งแล้วลุกขึ้นเดินไปเดินมาอยู่ในห้องทำงานลักพัก

หญิงสาวมองวิวยามกลางคืนของกรุงโซลผ่านกระจกหน้าต่างบานใหญ่พร้อมพึมพำ

“บ้าไปแล้ว”

เธอมองไฟรถยนต์ที่ผ่านไปมาอย่างรวดเร็วพลางเอามือปาดจมูก
 “บริษัทเล็กๆ นี่กำลังทำของแบบนี้อยู่หรอ นี่เป็นธุรกิจที่ถ้าทำสำเร็จ
 ก็จะสามารถเปลี่ยนโลกได้เลยนะ”

หญิงสาวกลับมาที่โต๊ะทำงานอีกครั้งแล้วเห็นรายงานที่เขียนว่า
 ‘สถานการณ์ความคืบหน้า’

“แต่ว่าเจอปัญหาแล้วสินะ ใช้ได้แค่หนึ่งชั่วโมงแบทก็หมดแล้ว แบบนี้
 ก็ไม่เหมาะกับการใช้ในชีวิตประจำวันสิ แต่ก็รู้ว่าควรต้องใช้หน่วยประมวลผล
 กลางพลังงานต่ำ แล้วยหาของที่เหมาะสมไม่ได้...”

โจนจองเอียงศีรษะเล็กน้อย

“ไม่มีสมองหรือไง ของแบบนี้พัฒนาเอาก็ได้ไม่ใช่หรอ ประธานของ
 SKY เทเลเทค... อีจางฮุน? อีตานิเป็นใครเนี่ย”

เธอหาเอกสารดูอีกครั้งแล้วทิ้งตัวลงที่เก้าอี้

“ทำไมฮันยองเทรตดั่งถึงได้คุมบริษัทนี้ล่ะ ไม่เข้าใจเลยแฮะ ธุรกิจ
 คนละสายแบบนี้จะไปทำอะไรได้”

โจนจองขมวดคิ้วพร้อมพึมพำ

“ฉันคงต้องเอา SKY เทเลเทคมาอยู่ที่ฮันยองอิเล็กทรอนิกส์แล้วละ
 ฉันจะเปลี่ยนให้หมดเริ่มตั้งแต่ระดับหัวหน้าเลย สงสัยโปรเจกต์นี้ฉันต้อง
 นำเองแล้ว”

ก๊อ ก๊อ ก๊อ

“ท่านรองกรรมการผู้จัดการคะ”

เสียงเลขาเรียก โจนจองเงยหน้าขึ้นมาตอบตามเสียงที่เลขาฯ เรียก
 “เลิกงานก่อนได้เลยคะ”

“คะ...รับทราบคะ”

เลขาฯปิดประตูออกไปเงียบๆ โจนจองคันคูดูเอกสารอีกครั้งพร้อมกับ
 พึมพำขึ้นมา

“คงต้องเริ่มจากการเปลี่ยนเลขาฯก่อนแล้วละ”

หลังจากถอนหายใจ เธอก็ลุกขึ้นหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาแล้วโทร.ไป
 ที่ไหนสักแห่ง

“ฮัลโลล”

“ฉันเอง”

“อ้อ กลับเกาหลีรึบรึนดีหรือเปล่า”

“แน่นอน นี่ยังทำงานอยู่เลยเนี่ย”

“ตอนนี้นี่มันมันดึกแล้วไม่ใช่หรอ ก็นะ ดอกเตอร์โจเป็นคนทำงานอยู่แล้วนี่”

“แฮม”

“แล้วมีเรื่องอะไร”

“งานเซลส์โปรเซสเซอร์นี่เป็นไปไม่ได้ด้วยดิอยู่หรือเปล่า”

“ฉันไม่ยอมเผยข้อมูลให้คนที่ลาออกไปแล้วอย่างเธอหรอกนะ”

“โธ่ ทำไมเป็นนั้ละ เพื่อนกันแท้ๆ”

“ฮ่าๆๆ ไม่ได้”

โจขุนจ้องหัวเราะก่อนพูดต่อ

“ดอกเตอร์ซู”

“หืม”

“มาเกาหลีไหม”

“ฮ่าๆๆ อย่ามาล้อเล่น”

“ไม่ได้ล้อเล่น ตอนนีที่บริษัทเล็กๆ ในประเทศเล็กๆ นี่กำลังทำโปรเจกต์ที่ยิ่งใหญ่มากอยู่ แต่เหมือนคนพวกนี้จะไม่รู้ว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่นะสิ”

“งานอะไร”

“ถ้ามาก็จะยอมบอก”

“ล้อเล่นหรือไง”

“โอกาสไม่มาหาอีกหรอกนะ”

“อืม...พอเห็นเธอพูดจริงจังแบบนี้ฉันก็อยากรู้ขึ้นมาเลยแฮะ บอกคร่าวๆ ลักหน่อยไม่ได้เลยหรอ”

“ไม่”

“อืม...”

ทั้งคู่เป็นเพื่อนซี้กันตั้งแต่สมัยเรียนวิศวกรรมไฟฟ้าที่ MIT แล้ว เพราะในแผนกวิชาวิศวกรรมไฟฟ้าที่มีแต่ผู้ชาย พวกเธอที่เป็นผู้หญิงเอเชียแค่สองคนในนั้นจึงต่างพึ่งพาอาศัยกันในระหว่างเรียน

หลังจากนั้นก็แยกกันไป คนหนึ่งไปเรียนปริญญาโทที่ MIT ส่วนอีกคนไปเรียน MBA ที่ฮาร์วาร์ด แต่ทั้งคู่ก็มาเจอกันอีกที่ IBM

“ลองมาเที่ยวเล่นที่นั่นดูสักรอบสิ”

“โอเค”

โจนจองวางสายแล้ววางโทรศัพท์มือถือลง จากนั้นก็เคาะโต๊ะเบาๆ คนที่จะแก้ปัญหาของโปรเจกต์นี้ได้มีแค่ฉันคนเดียวเท่านั้น แล้วก็...

คืนวันเสาร์ ห้องประธานของฮันยองเทร็ดดิ้ง

“ไม่เจอกันนานเลยนะ ยองจุน”

ชเวยงจุนจับมือทักทายกับโจนจองที่มาหาตอนดึกดื่น

“หน้าตาดีเลยนี่ ได้ยินว่าไปอยู่ที่ฮันยองอิเล็กทรอนิกส์แล้วเหรอ”

“อืม จับพลัดจับผลูมาได้ล่ะ”

“เห็นได้ดิบได้ดีอยู่ที่ IBM ไม่คิดเลยนะว่าจะไปที่นั่น”

โจนจองเดินวนรอบห้องประธานแล้วยิ้มกริ่มแทนคำตอบ

“ไอ้คนกินเหล้าหัวราน้ำจนก่อปัญหาทุกวี่ทุกวันได้เป็นประธานไปแล้วสินะ เวลาผ่านไปเร็วจริงๆ เอ๊ะ นี่ฉันต้องเรียกว่าท่านประธานด้วยหรือเปล่า”

“แหม ทำเป็น อยู่กันสองคนก็ทำตัวตามสบายเถอะ”

“ฮ่าๆ นายก็เป็นคนแบบนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้วนี่ ได้ยินว่าตอนนี้ตั้งสติได้แล้วเหรอ”

“อืม นั่นแหละ ก็มีลูกตั้งสองคนแล้วนี่นา”

คำว่าลูก ทำให้โจนจองที่ยิ้มกริ่มในทีแรกมีสีหน้าขื่นขมขึ้นมาชั่ววูบ แต่ก็แค่แวบเดียวเท่านั้น เธอส่ายหน้าเล็กน้อยพร้อมปรับสีหน้าให้เป็นปกติ

ชเวยงจุนนำโจนจองไปที่โซฟา แล้วนำชาที่อยู่ตรงมุมห้องมาให้

“อืม แล้วมีเรื่องอะไรเหรอ”

“คิดถึงเลยมาหาไงเล่า”

“ฮ่าๆ เหลวไหล ถ้าไม่มีเรื่องอะไร เธอก็ไม่มีทางที่จะออกมาข้างนอก
หรอก”

“นั่นเป็นเหตุผลว่าถึงบ้านเกิดเมืองนอนจะดีแค่ไหนแต่มันก็น่าอึดอัดใจ
นะสิ เพราะว่ามีคนที่รู้จักฉันดีเกินไปยังงี้ล่ะ”

โจยุนจองยิ้มกริ่มพร้อมจิบชาแล้วหยิบขนมหนึ่งชิ้นเข้าปาก

“เรื่องโปรเจกต์สมาร์ทโฟน”

“หืม”

“ตอนนี้ดูเหมือนจะติดขัดอยู่นะ มีทางแก้ไขไหม”

สีหน้าของชเวยองจุนตึงขึ้นเล็กน้อย

“เรื่องนี้ถือเป็นความลับในบริษัท แล้วการที่โจยุนจองรู้...

“พี่คยองจุนบอกเธอ”

“โอ้โฮ หัวไวดีเลยนี่”

โจยุนจองอ้าปากอย่างพอใจ ก่อนจะกัดขนมหนึ่งคำ

“เฮ้อ ทำไมพี่เขาถึงได้กลายเป็นคนโง่แบบนี้แล้วล่ะ ตอนเด็กๆ ไม่ใช่
อย่างนี้”

“โง่เหรอ เดียวฉันก็ไปฟ้องพี่เขาซะหรอก”

“ฮ่าๆ ไม่มีทาง ตอนนี้นายลงแข่งเป็นผู้สืบทอดกับพวกพี่ๆ เขาแล้ว
ไม่ใช่หรือไง”

ชเวยองจุนหัวเราะออกมา

“เธอต้องทำตัวติดกับพี่คยองจุนไม่ใช่เหรอ”

โจยุนจองไม่ตอบแล้วเอาแต่ยิ้ม

“แล้วทำไมไม่ตอบล่ะ ฉันถามว่ามีทางแก้หรือเปล่า”

ชเวยองจุนเริ่มคาดเดาได้รางๆ แล้วว่าทำไมโจยุนจองถึงได้กลับมาที่
เกาหลี

“ฉันกำลังแก้ปัญหาอยู่”

“ว่าแต่ทำไมฮันยองเทรตถึงได้เข้าซื้อบริษัทผลิตโทรศัพท์มือถือล่ะ”

“ถ้าได้อ่านเอกสารแล้วคงไม่มีทางถามคำถามที่ไม่มีความหมายแบบนี้”

“ก็มันตลกดีนี่ ฮันยองเทรตถึงที่ไม่ได้มีความรู้เรื่องธุรกิจผลิตกับ

งานไอทีอะไรเลย แต่กลับไปเทกโอเวอร์ SKY เทเลเทคเสี่ยอย่างนั้นนะ”

“...”

“เพราะว่าไม่รู้อะไรเลยทำให้ไล่พวกผู้บริหารที่อยู่ตอนนี้ออกไม่ได้ ดังนั้นถึงสถานการณ์จะแยขนาดนี้ แต่ก็ยังทำอะไรไม่ได้ไง”

“เธอต้องการจะพูดอะไรกันแน่”

“ถ้าฮันยองอิลเล็กทรอนิกส์เป็นคนเทกโอเวอร์ ก็คงเปลี่ยนคณะผู้บริหารไปหมดทั้งแถบแล้ว จากนั้นก็เอาคนของฮันยองอิลเล็กทรอนิกส์ไปแทน ก็จะไม่มีปัญหาแบบนี้เกิดขึ้น การดำเนินโปรเจกต์ก็จะเร็วกว่านี้มาก”

ชเวยองจุนมองโจยุนจองที่กำลังยกไหล่

“นี่กำลังจะบอกว่าตอนนี้ฮันยองอิลเล็กทรอนิกส์อยากจะได้ SKY เทเลเทคจิ้งเหว”

“ไอ้โฮ ยองจุนหัวไวขึ้นจริง ๆ นะเนี่ย! ดีกว่าพี่คยองจุนคนโง่เยอะเลยคนนั้นนะ ฉันพูดตั้งหลายรอบแล้วยังไม่เข้าใจอะไรเลย”

“นี่เรากำลังประกาศสงครามเหว”

“ประกาศสงครามอะไรกัน นี่เป็นการจัดการงานอย่างเหมาะสมต่างหาก อ้อ แล้วก็...”

โจยุนจองยิ้มเจ้าเล่ห์และจิบชาอีกหนึ่ง

“...ผู้จัดการคิมชอลซุนนั้นนะ ไม่น่าจะเป็นคนที่ฮันยองเทรตติ้งจะเก็บไว้ได้นะ”

ชเวยองจุนทำหน้าวิน

แม้จะแต่งงานแล้ว แต่คิมชอลซุนก็ยังคงทำงานพาร์ตไทม์ขึ้นแสดงตอนสุดสัปดาห์ที่บลูเฮาส์เหมือนเดิม

การร้องเพลงยังคงเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของเขา และแฟน ๆ จำนวนมากก็ยังมาแน่นขนัดเต็มหน้าเวทีเพื่อรอดูเขาเหมือนเดิม

“สวัสดีครับ ผมพอบ้าน เอ็ดดี้ครับ”

ผู้คนส่งเสียงหัวเราะลั่นเมื่อคิมชอลซุนจับไมค์แล้วเอ่ยคำนั้นเป็นคำแรกถึงจะเป็นคำพูดที่พูดทุกครั้งที่แสดงบนเวทีหลังจากแต่งงานแล้ว แต่

ผู้คนก็ยังชอบเหมือนเดิม

กลับกัน คำพูดติดตลานั้นยิ่งทำให้บรรยากาศสบายขึ้น

“พี่ขา! รักนะคะ!”

“แต่งงานกับฉันนะคะ!”

เมื่อได้ยินเสียงตะโกนแซวมาจากหลายที่ ผู้คนก็พากันหัวเราะอีก

ชเวสเยนาที่มองผ่านหน้าต่างกระจกห้องวีไอพีทำตาเหลือกมองไปยัง

ต้นทางของเสียงนั้น

“โอ้พวกนี้ กล้าดียังไงมาอยากได้ของของคนอื่น”

เมื่อเสียงเซ็งแซ่ของผู้คนเงียบลง คิมซอลซูก็หันไปมองทางห้องวีไอพี

แล้วพูดต่อ

“พ่อบ้านเอ็ดดี้ครับ”

สีหน้าของชเวสเยนาคลายลง ทันใดนั้นใครบางคนก็เคาะประตู

พนักงานของบลูเฮาส์นั่นเอง

“มีอะไรคะ”

“เอ่อ มีแขกมาหาค่ะ”

“แขก”

“คะ เห็นบอกว่าเป็นญาติห่างๆ นะคะ”

ชเวสเยนาเอียงศีรษะน้อยๆ พร้อมคิด

ไม่มีใครที่พอจะพูดว่าเป็นญาติได้เลยนะ

“บอกให้เข้ามาได้ค่ะ”

ทันทีที่พูดจบ ผู้หญิงคนหนึ่งก็ผลักพนักงานออกแล้วเดินเข้ามา
ข้างในทันที

ชเวสเยนาเอียงศีรษะสงสัย มองผู้หญิงที่ถือช่อดอกไม้เดินเข้ามา

“คุณคือใครคะ”

“ฮเยนา เธอจำฉันไม่ได้เหรอ”

คำถามที่เหมือนน้อยใจทำให้ชเวสเยนาขมวดคิ้วจ้องมองเธอ

ถึงจะลองทวนความทรงจำตอนเด็กๆ ดูแล้ว แต่ก็นึกไม่ออกเลย

“อู๊ย จำไม่ได้จริงๆ สินะ ฉันโง่จนไง”

โจยุนจอง?

ชเวเฮยเอนานึกถึงคนคนหนึ่งในความทรงจำจางๆ

“อ้อ พี่สาวใจร้ายคนนั้นนะเหรอ”

“จำได้ด้วยแฮะ”

ชเวเฮยเอนาพูดโดยยังคงชักสีหน้าอยู่

“จู่ๆ ก็มา มีอะไรอะไรหรือเปล่า”

“นั่นเพิ่งกลับมาที่เกาหลีได้ไม่นานนะ ได้ยินว่าแต่งงานแล้วนี่ ยินดีด้วยนะ”

โจยุนจองยื่นช่อดอกไม้ให้ ชเวเฮยเอนาจึงทำตัวไม่ถูก

ทั้งที่ไม่ได้เจอกันมาเกือบสิบสองปีแล้ว แก้มเธอยังเป็นคนที่เคยรังแก

ชเวเฮยเอนาจนอยู่ไม่ได้ตอนเด็กๆ

ทันใดนั้นเพลงแรกของคิมชอลซูก็ดังขึ้นพอดี

เพลง *Desperado* หรือ ‘คนพเนจร’ ของดีอีเกิลส์

เลิกพเนจรแล้วจึงกลับไปอยู่ที่ที่จากมา

คุณพเนจร ร่อนเร่อยู่นานเกินไปแล้ว

คุณไม่ใช่คนง่าย ๆ สบาย ๆ ไร้ปัญหา

ผมรู้ว่าคุณมีเหตุผลเป็นของตัวเอง

โจยุนจองจ้องมองคิมชอลซูจนกระทั่งเพลงจบ

ชเวเฮยเอนาไม่รู้ว่าควรจะต้องทำอะไรดี เลยแค่นั่งจ้องมองโจยุนจองเงียบๆ

เมื่อเพลงจบแล้ว โจยุนจองก็หันมา

“คนนั้นเหรอ”

“อืม”

“แต่งงานแล้วก็ยังร้องเพลงอีกเหรอเนี่ย สุดยอดไปเลย”

“...มาที่นี่ทำไม”

“พอดีไปเจอของจุนมานะ กำลังจะกลับก็เลยแวะมาที่นี่แบบหนึ่ง”

โจยุนจองยิ้มน้อยๆ พร้อมพยักหน้าเล็กๆ เพื่อบอกลา
“ยินดีด้วยจริงๆ นะ จั๊นไปก่อนละ บาย!”
หญิงสาวเปิดประตูห้องวีไอพีแล้วออกไปข้างนอก
ชเวฮเยนาปาซ้อดอกไม้ลงไปในโตะด้วยสีหน้าไม่ไว้ใจพร้อมพึมพำ
“อะไร อยู่ดี ๆ ก็...ยายนั่นเป็นบ้าไปแล้วหรือ”

เช้าวันจันทร์ ในห้องประชุมผู้บริหารของฮันยองกรุ๊ป

ประธานกับรองประธาน และกรรมการบริหารจำนวนหนึ่งรวมตัวกัน
ประชุมโดยมีข้อมูลโรดแมปแผนระยะยาวของฮันยองกรุ๊ปแสดงอยู่บนหน้าจอ
เมื่อถึงคิวของ SKY เทเลเทค ประธานอีจางซุนก็ออกมาด้านหน้า
แล้วทำการรายงานแผนระยะยาวให้ฟัง

“เชิญถามได้เลยครับ”

เมื่อสิ้นสุดคำพูดของอีจางซุน หญิงสาวคนที่นั่งอยู่แถวหน้าก็ยกมือขึ้น
“มีคำถามค่ะ”

เสียงตะโกนอย่างฉาดฉาน

โจยุนจองนั่นเอง

201

เพราะเป็นทางรอดของฉัน

“ยอดขายไตรมาสแรก ในหน้าสองกับยอดขายไตรมาสแรกในหน้าสิบเจ็ดไม่ตรงกันนะคะ”

หญิงสาวเริ่มด้วยการตำหนิอย่างง่าย ๆ

อีจางซุนเปิดไปหน้าสองแล้วดูที่เอกสารก็เห็นว่าตัวเลขต่างกันเล็กน้อยจริง ๆ

“ตัวเลขในหน้าแรกถูกแล้วครับ เพราะมันไม่ได้ถูกปิดเศษนะครับ ผมคิดว่าจะมันเป็นแค่ความผิดพลาดเล็กน้อยนะครับ”

“อืม อย่างนั้นหรือคะ แต่การวิเคราะห์ SWOT¹ ในหน้ายี่สิบเอ็ด ก็เป็นคนละอย่างกับการวิเคราะห์ที่อธิบายไว้ในหน้าสิบสามถึงสิบห้าด้วยนะคะ”

อีจางซุนที่เริ่มหงุดหงิดเล็กน้อยเพราะโดนจับผิดไม่เล็กก็เอาไม่ค์มาจ่อใกล้ ๆ ปาก

“เดี๋ยวก่อน ขอโทษนะครับ ว่าแต่คุณเป็นใคร อยู่ในบริษัทไหนหรือครับ”

“หัวหน้าแผนกวางแผน โยุนจอง จากฮันยงอิลเล็กทรอนิกส์ค่ะ”

¹ การวิเคราะห์เชิงกลยุทธ์ที่ใช้เพื่อประเมินองค์กรหรือโครงการต่าง ๆ โดยย่อมาจาก Strengths (จุดแข็ง) Weaknesses (จุดอ่อน) Opportunities (โอกาส) Threats (อุปสรรค)

อิจางฮุนสบตากับประธานชเวคยองจุนที่จ้องเขม็งอยู่ข้าง ๆ เธอแล้ว
ถอนหายใจพร้อมตอบ

“น่าจะเข้าใจผิดนะครับ นี่เป็นเอกสารฉบับสมบูรณ์ที่ทางเราตรวจสอบ
เรียบร้อยแล้วนะครับ”

“ลองเช็คดูสิคะ”

“ไม่ควรจะเสียเวลาด้วย...”

มีเสียงคมดังผ่านลำโพงมาตัดบทอิจางฮุน

“ยังพอมีเวลาอยู่ ฉันก็รู้สิว่าส่วนนี้มันแปลก ๆ เหมือนกัน”

ชเวคยองฮุนนั่นเอง

อิจางฮุนไม่สามารถย้อนคำพูดของประธานใหญ่ได้ จึงเปิดไฟล์หน้าที่
หญิงสาวพูดถึง

แล้วจึงเห็นว่ามันมีความผิดพลาดเล็กน้อยอย่างที่เธอพูดจริง ๆ

ไอ้พวกบัดซบเอ๊ย...

ระหว่างที่อิจางฮุนหันหน้าตาดูคนที่ทำรายงานอยู่ในใจ โจยุนจองก็พูด
ขึ้นมาอีก

“แล้วที่บอกว่าจุดแข็งคือความแข็งแกร่งขององค์กร แบบนี้น่าจะเป็น
จุดอ่อนที่เปลี่ยนแปลงได้ยากมากกว่าไม่ใช่หรือคะ”

“...”

“แล้วก็ไม่ได้พูดถึงการจัดการของที่ค้างอยู่ในสต็อกว่าจะทำยังไงเลย
นะคะ รวมถึงทิศทางโปรเจกต์รุ่นต่อไปของทาง SKY เทเลเทคด้วยนะคะ
อันนี้ตั้งใจจะข้ามไปเลยหรือเปล่าคะ”

“...อันนี้เป็นการรายงานแผนระยะยาวนะครับ รองกรรมการผู้จัดการใจ”

“ในเมื่อยังไม่แก้ปัญหานั้น แล้วยังจะใช้คำว่าแผนระยะยาวในอนาคต
ของ SKY เทเลเทคได้หรือคะ”

อิจางฮุนกัดฟันกรอดมองโจยุนจองที่พูดด้วยน้ำเสียงเย้ยหยัน

สองเรื่องที่โดนจับผิดเมื่อครู่นี้ได้กลายเป็นจุดอ่อนของเขาแล้วในตอนนั้น

ทั้งที่พยายามเอาตัวรอดจากตรงนี้ให้ถึงที่สุดแล้วแท้ ๆ แต่เพราะผู้หญิง
เก่งช่วยคนหนึ่งที่ไม่รู้ว่าไปรู้อะไรมาแล้วเริ่มถามไม่หยุด

“นี่คุณพูดเกินไปหรือเปล่าครับ”

“คุณคิดจะแก้ไขปัญหที่กำลังเผชิญอยู่หรือเปล่านั้น ไม่ได้คิดจะรับผิดชอบความเสียหายที่เกิดขึ้นเพราะเรื่องนี้ด้วยการลาออกหรือใช้ไหม หรือว่าตั้งใจจะปล่อยผ่านไปอยู่คะ”

“ว่าไงนะ”

อีจางซุนชักสีหน้าพร้อมขึ้นเสียง

ชเวคยองซุนที่นั่งอยู่ในตำแหน่งประธานใหญ่ มองทั้งคู่ผลัดกันโจมตีตั้งรับ แล้วเหลียวไปมองโจยุนจองที่นั่งอยู่ข้างๆ ชเวคยองซุน

ถึงจะรู้สึกขัดใจในจุดที่เธอเป็นคนตระกูลใจ แต่เรื่องทักษะความสามารถของเธอในการมองเห็นปัญหาสำคัญๆ ออกได้ภายในระยะเวลาอันสั้นทำให้เขาต้องที่นั่งอยู่ในใจ

เมื่อการโต้เถียงกันของทั้งสองคนเริ่มทวีความรุนแรง ชเวคยองซุนก็เอามือตบโต๊ะอยู่หลายครั้ง

“เงียบ! เงียบ!”

อีจางซุนกับโจยุนจองจึงปิดปากเงียบ แล้วชเวคยองซุนก็มองอีจางซุนพร้อมพูด

“แม้วิธีการจะไม่ได้ใหม่อะไร แต่ที่รองกรรมการผู้จัดการใจพูดก็ถูกต้องเลย ถ้าไม่แก้ปัญหานั้นให้ได้ก่อน SKY เทเลเทคก็ทำแผนระยะยาวอะไรพวกนั้นไม่ได้หรอก ฉันอยากฟังความคิดเห็นเรื่องนั้นสักหน่อยนะ”

“เรื่องนั้น...”

อีจางซุนพยายามเค้นสมองสุดๆ เพื่อหาคำแก้ตัว แต่ก็ต้องกลืนน้ำลายเอือกเมื่อเห็นสายตาของชเวคยองซุนที่พร้อมจะฉีกทึ้งกินตัวเอง

“...ผมจะรายงานให้ทราบคราวหลังเมื่อมีเวลาครับ”

“ดำเนินการไปแล้ว แต่ยังไม่มีการแก้ไขเรื่องที่ยังบกพร่องอยู่อย่างนั้นหรือคะ”

โจยุนจองพูดแทรก

“ถ้าแก้ปัญหาระบบสต็อกที่ค้างอยู่ไม่ได้ในทันที ดูแล้วน่าจะกลายเป็นความเสียหายครั้งใหญ่แน่ๆ และเรื่องนี้ก็จะส่งผลให้เกิดปัญหาในโปรเจกต์

อื่นๆ เป็นทอดๆ ไปด้วยค่ะ”

“เอ๊ะ นี่เดียวจะ...!”

อิจางฮุนสะกดกลืนคำพรูสวาที่จะออกมาแล้วพูดต่อ

“ถ้าอย่างนั้นรองกรรมการผู้จัดการโจมีแนวทางแก้แหรอครับ”

ทุกสายตาในห้องประชุมพุ่งไปที่โจยุนจอง

“ค่ะ”

เมื่อโจยุนจองรู้สึกได้ว่าทุกคนกำลังตั้งใจฟังตนเองอยู่ก็เผยรอยยิ้มออกมา

“...อยากฟังสินะคะ”

โจยุนจองมองไปทางชเวยองจุนที่นั่งอยู่ไกลๆ แล้วพูด

“ดูเหมือนว่าทางฮันยองเทรตติ้งจะไม่สามารถบริหาร SKY เทเลเทคให้ดีขึ้นได้ค่ะ ถ้าหากให้อำนาจบริหารกับทางฮันยองอิเล็กทรอนิกส์ ทางเราก็จะเปลี่ยนผู้บริหารตั้งแต่ระดับหัวหน้าขึ้นไปทั้งหมด แล้วให้คนของฮันยองอิเล็กทรอนิกส์เข้าไปแทนก็จะสามารถแก้ไขปัญหาที่ทับถมอยู่ได้ค่ะ”

คำพูดเหมือนระเบิดนั้นทำให้เกิดเสียงอึกที่กึกกรึกโครม

สายตาของชเวยองฮุนเองจับจ้องมาที่เธอ พอโจยุนจองเห็นอย่างนั้นก็รีบพูดต่อ

“ปัญหานี้เริ่มมาตั้งแต่การที่ฮันยองเทรตติ้งซึ่งไม่มีประสบการณ์อะไรในวงการนี้เลยตั้งแต่แรกได้เข้าเทคโอเวอร์ SKY เทเลเทคแล้วค่ะ แต่ในทางกลับกันต้องให้ฮันยองอิเล็กทรอนิกส์ที่มีความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นกับผู้จำหน่ายรายใหญ่อย่างซีโดกรุ๊ปดูแล จึงสามารถที่จะแก้ไขปัญหาเรื่องของค่างสต็อกได้อย่างรวดเร็วค่ะ”

โจยุนจองหยุดเว้นวรรค ทำให้คนอื่นๆ ตั้งใจฟังอยากรู้ว่าเธอจะพูดอะไรต่อไปโดยปริยาย

“แล้วถ้าใช้เส้นสายของฉันที่เคยเป็นรองประธานฝ่ายพัฒนาธุรกิจที่ IBM ด้วย ก็จะสามารถเพิ่มความรวดเร็วด้วยวิธีใหม่ๆ ให้กับโปรเจกต์ที่ข้องเกี่ยวได้ค่ะ ท่านประธานใหญ่คะ เปลี่ยนให้ฮันยองอิเล็กทรอนิกส์ดูแลเรื่องนี้เถอะค่ะ”

ถึงแม้ว่าจะเป็นกาพูดกับประธานใหญ่ แต่เธอก็พูดด้วยความมั่นใจโดยไม่มีติดขัด

อิจางฮุนฟังคำพูดของหล่อนไปพร้อมๆ กับคิดคำนวณในหัวแล้วรู้สึกเสียวสันหลังวาบ

IBM...? ทำไมคนแบบนี้ถึงได้มาอยู่ที่ฮันยองได้ล่ะ...

“มันใจจริง ๆ เหมอว่าถ้าฮันยองอิเล็กทรอนิกส์เอาไปดูแลแล้วจะทำได้”

“คะ จะพัฒนาทุกอย่างให้เติบโตแล้วทำให้โปรเจกต์นี้สำเร็จให้ได้ภายในสองปีคะ”

ชเวคยองฮุนหันหน้าไปมองอิจางฮุน

“ประธานอิจางฮุน มีอะไรจะพูดกับฉันไหม”

อิจางฮุนเอามือกุมหน้าผากเหมือนคนเวียนหัว

เพราะนี่เป็นการประชุมรายงานแผนระยะยาวจึงเตรียมตัวมาแคง่ายๆ ไม่ได้คิดมาก่อนว่าจู่ๆ จะโดนเรื่องแบบนี้

ถ้าฮันยองอิเล็กทรอนิกส์ได้เข้ามาดูแล SKY เทเลเทค ต้องมีการไล่ออกตั้งแต่ระดับหัวหน้าขึ้นไปจนหมดอย่างที่เธอพูดแน่นอน

เพราะว่าทางฮันยองอิเล็กทรอนิกส์มีบุคลากรเพียงพอที่จะนำมาแทนที่ซึ่งต่างจากทางฮันยองเทรตติ้ง

แถมถ้าโดนไล่ออกไปแบบนี้โดยที่ไม่ได้ทำผลงานอะไรเลย แค่คิดว่าตัวเองจะต้องตกตำแหน่งไหนในวงการนี้ อิจางฮุนก็รู้สึกชนลุกชูหนาวๆ ร้อนๆ ขึ้นมา

เขาที่เหวี่ยงกาฟ้ไหลท่วมหน้าพยายามตั้งสติอย่างยากลำบากและจับไมค์เข้ามาใกล้ปาก

“ตอนนี้กำลังจัดการเพื่อแก้ปัญหาเรื่องของค้ำสต็อกอยู่ครับ กรุณา รอสักนิดนะครับ”

“จัดการ?”

“ครับ ตั้งใจจะส่งออกโทรศัพท์มือถือไปขายที่ต่างประเทศครับ”

“...แล้วต้องรอจนถึงเมื่อไหร่”

ชเวคยองฮุนถาม แต่อีจางฮุนก็ตอบไม่ได้ในทันที เขาพูดจิ้มๆ จำๆ ฟังไม่ได้ความ

เพราะนอกจากจะยังไม่ได้คุยกับชินบยองฮุนอย่างจริงจังแล้ว เขายังไล่ชินบยองฮุนที่พยายามจะอธิบายให้ฟังไปอีก

“หนึ่งเดือน อาจจะสองเดือน...”

“ตกลงหนึ่งเดือนหรือสองเดือน”

“...หนึ่งเดือนครับ”

“ถ้าแก้ปัญหาเรื่องสต็อกไม่ได้ตามที่บอก ฉันคงต้องตั้งคำถามเรื่องความสามารถของนายใหม่แล้วละนะ”

อีจางฮุนไม่กล้าแม้แต่จะตอบเลย

ดูจากบรรยากาศแล้ว ถ้าหากเขาขอเวลาเพิ่ม ท่านประธานใหญ่คงยกให้ฮันยองอิลีเก็ทรอนิกส์เข้ามาดูแลควบคุม SKY เทเลเทคแทนทันทีแน่ๆ

อีกด้านหนึ่ง ชเวคยองฮุนก็จ้องมองจอของด้วยสีหน้าตึงเครียด ตัวแปรที่คาดไม่ถึง

แม้ SKY เทเลเทคจะโดนเทคโอเวอร์ด้วยเงินทุนของฮันยองเทรตดิ้ง แต่แค่ท่านประธานใหญ่ยื่นคำขาดคำเดียว ฮันยองอิลีเก็ทรอนิกส์ก็สามารถเข้ามาคุมแทนได้แล้ว

เพราะเป็นประธานใหญ่ของฮันยองกรุ๊ปอย่างไรละ

คนที่แต่งตั้งให้เขาเป็นประธานก็คือพ่อ ถ้าเขาคัดค้านเมื่อไร ชเวคยองฮุนก็สามารถแต่งตั้งประธานคนใหม่ให้มาทำงานนี้ได้เลย

ชเวคยองฮุนจ้องมองอีจางฮุนพร้อมกัดฟันกรอดอยู่ในใจ

ตอบไปสิว่าจะทำ ไ้ไงเอ้ย

ไม่นาน อีจางฮุนก็เอ่ยปากขึ้นมา

“...ผมจะจัดการปัญหาเรื่องของค้างสต็อกภายในหนึ่งเดือนให้ได้ครับ”

ชเวคยองฮุนมองอีจางฮุนครู่หนึ่งแล้วพยักหน้า สายตาดูไม่ได้คาดหวังอะไรมากมาย

“อย่าทำให้ฉันผิดหวังซ้ำสองแล้วกัน ฉันจะให้เวลานายหนึ่งเดือน”

อีจางฮุนรู้สึกว่าการช่างหน้าพรา่เลื่อน

โจนจองสายศีรษะทำหน้าที่ไม่สบอารมณ์เอาเสียเลยพร้อมกับกอดอกแล้วถอนหายใจ

“ยูนจอง ทำไมเธอไม่บอกฉันเรื่องนี้ก่อนล่ะ”

ชเวคยองจุนที่นั่งอยู่ข้างๆ ลอบถาม

“พอดีเพิ่งนึกออกนะคะ ถึงยังงี้ถ้าได้ SKY เทเลเทคม่า ฮันยอง อีเล็กทรอนิกส์ก็จะขยายใหญ่ขึ้นได้ก็ดีแล้วไม่ใช่หรอคะ”

“อ้อ ก็จริง ถ้าเธอบอกอย่างนั้นก็ถูกต้องอยู่แล้ว”

“ขอบคุณค่ะ ท่านประธาน”

โจนจองยิ้มพร้อมพยักหน้า

ขอบคุณนะคะที่โง่ขนาดนี้ ต่อไปก็ทำตัวเหมือนอย่างที่เคยเป็นหุ่นเชิดให้ชูคยองแทให้หน่อยแล้วกัน

เพลิงงง!

ตอนคำ ที่ห้องประธานของ SKY เทเลเทคมี่เสียงเหมือนอะไรบางอย่างแตกดังลั่น

อีจางฮุนกลับเข้ามาที่บริษัททันทีที่ประชุมเสร็จ เมื่อมาถึงก็กวาดข้าวของบนโต๊ะทิ้งอย่างละเทะ

“แม่งเอ๊ย! นังแพศยา!”

ข้าวของร่วงกระจัดกระจายพร้อมกับเสียงสบถต่างๆ นานา

ไม่นาน อีจางฮุนก็ถอนหายใจพร้อมกับนั่งลงบนโซฟา มีเหงื่อผุดพรายเป็นเม็ดๆ อยู่ที่หน้าผาก

ฉันยังวางมือไม่ได้ ไม่ได้เด็ดขาด

อีจางฮุนหน้าตาบิดเบี้ยวหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาแล้วโทรหาผู้รับผิดชอบดูแลไลน์ผลิต กรรมการผู้จัดการคังชินยอง

“ครับ ท่านประธาน มีเรื่องอะไรหรือเปล่าครับ”

“เรื่องนั้นเป็นไงบ้างแล้ว ไอ้เพชรอะไรนั่นนะ”

“อ้อ ทำออกมาคร่าวๆ แล้วครับ”

“คร่าวๆ...?”

สีหน้าของอีจางฮุนตึงขึ้นทันที

“บ้าหรือไง ของแบบนี้จะทำแบบลวกๆได้ยังไง”

“ก็ท่านประธานบอกว่าให้ทำแค่ตามสมควร...”

“ที่บอกว่าแค่ตามสมควรคือตามสมควรที่จะเป็นของเอาไปโชว์ให้ลูกค้าดูไม่ใช่หรือไง”

“อ่า อืม...”

“ตามมาให้มันหรุๆเลย! แม่เอ๊ย ทำให้ดีขึ้นหน่อย!”

“ท่านประธานครับ เวลาค่อนข้างกระชั้นมากนะครับ”

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับฉัน ต่อให้หามรุ่งหามค่ำหรือใช้งานพวกนั้นเยี่ยงทาสก็ต้องไปทำให้ได้!”

เมื่อโดนประธานเหวี่ยงใส่มิหยุด เสียงของคังชินยงก็เริ่มมีน้ำโหเล็กน้อย

“...ประธาน ทำไมจู้ๆถึงเป็นอย่างนี้ล่ะ”

คำถามห้วนๆของคังชินยงทำให้อีจางฮุนได้สติแล้วถอนหายใจยาว

“ยังงี้ก็ทำออกมาให้ดีล่ะ เพราะนี่จะเป็นทางรอดของฉันกับกรรมการผู้จัดการคัง”

“หมายความว่า...?”

“สถานการณ์มันเป็นอย่างนี้ไปแล้ว เดี่ยวพรุ่งนี้จะเล่าให้ฟัง เอาเป็นว่าตอนนี้พยายามให้ดีที่สุด ลองทำของที่พวกไอ้คนดำจะชอบมาให้ได้ ไม่มีคำว่าแต่!”

สองสัปดาห์ต่อมา ที่สนามบินนานาชาติโดเกียว

“เฮ้! ซู!”

ลิซ่า ซู หันไปตามเสียงเรียกชื่อตัวเองอย่างยินดี

หลังจากที่เดินทางมาที่ประเทศญี่ปุ่นเพื่อหาหรือเรื่องโปรเซสเซอร์ที่จะใส่เข้าไปในเครื่องเล่นเกมใหม่ของโซนี่ เธอก็เดินทางมาที่สนามบิน แล้วมองเห็นโจยุนจองที่เมื่อไม่กี่วันก่อนเพิ่งบอกให้เธอแวะมาที่เกาหลีใต้ให้ได้สักครั้งโบกมือให้อยู่ไกลๆ

โจยุนจองยังคงเป็นคนมีสไตล์เหมือนที่เป็นอยู่ตลอด ประหนึ่งว่าหญิงสาวสนิทกับเทพแห่งความอ่อนเยาว์อย่างไรอย่างนั้น

จนแทบไม่อยากเชื่อเลยว่าตัวเองที่หน้าท้องยี่น ผิวหน้าหย่อนคล้อยจะอายุเท่ากับโจยุนจอง

ลิซ่าตอบกลับไปอย่างยินดี

“ดอกเตอร์ใจ! ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ!”

ทั้งคู่จับมือกันเบาๆ แล้วกอดกัน

“เห็นชวนให้มาเสียเหลื่อเกิน นี่ก็ว่าจะไปเกาหลีอยู่นะเนี่ย ฮ่าๆ”

เมื่อเห็นลิซ่ายิ้มพร้อมพูดแบบนั้น โจยุนจองก็รู้สึกราวกับว่าได้กลับบ้านเกิด

“คุยกับทางโซนี่จบ...ไม่ดีเธอ ดูจากสีหน้าแล้ว”

“ฮ่าๆๆ”

ลิซ่าแค้มให้เท่านั้น ส่วนโจยุนจองก็เข้าไปที่มีอันว่างเปล่าของเธอ ซึ่งสวมเสื้อเชิ้ตหลวมๆ กับกางเกงยี่น

“ถ้าคุยราบรื่น ปานนี้คงอารมณ์ดีซื้อไวน์มาแล้ว”

ลิซ่าส่ายหน้าพร้อมตอบ

“ผิดถนัดเลยจ๊ะ โจ เซลล์โปรเซสเซอร์สำเร็จเรียบร้อยเป็นอย่างดี ส่วนไวน์เดี่ยวนะไปซื้อที่ดิวตี้ฟรีต่างหากล่ะ”

“ว้าว ยินดีด้วยนะ!”

“ฮ่าๆๆ”

จากนั้นพวกเธอก็ไปนั่งในคาเฟ่ที่อยู่ในสนามบิน

“ผมขาขึ้นเยอะเลยนะเนี่ย”

“ถึงวัยแล้วนะสิ เดี่ยวนี้ฉันไม่ใส่ใจแล้วด้วยซ้ำ”

“ก็นะ ยังไงก็มีสามนี่”

“ฮ่าๆๆ”

พวกเธอดื่มกาแฟลางคุยกันเจี๊วจ้าวเหมือนสมัยเรียนมหาวิทยาลัย

“ได้ยินข่าวหรือยัง นิโคลัสลาออกจาก IBM แล้วนะ”

“อืม เขาบอกฉันเองเลย ก็นานแล้วนี่ อยู่บริษัทเดิมบริษัทเดียวตั้ง

เกือบสี่สิบปีแล้วนี่”

“เขาช่วยเหลือเธอเยอะเลยไม่ใช่หรอ ถ้าเขาลาออกไปแล้ว แบบนี้
งานของเธออาจไม่เหมือนเดิมก็ได้สินะเนี่ย”

โจนุญจงเป็นห่วง แต่ลิซ่าแค่มั้มพร้อมดื่มกาแฟ

“อืม ก็อาจเป็นอย่างนั้นแหละ”

“แต่อย่างเธอ ต่อให้ไม่ใช่ IBM ก็มีที่ให้ไปเยอะแยะแหละน่า”

“ฮ่าๆๆ อันที่จริงก็ใช่ เมื่อวานนี้ก็มีข้อเสนอที่น่าสนใจมากติดต่อมา
ด้วย”

“โห ที่ไหนหรอ”

202

จะทำให้สำเร็จให้ได้ครับ

ลีซ่ากาตัสระแกรกๆ พลังตอบ

“เห็นทางโมโตโรลาบอกว่าจะให้ไปเป็นซีทีโอ¹ นะ บอกว่ามีบริษัทที่ดูแลอยู่”

“โอ้โฮ โมโตโรลาเธอ ดิเลย แล้วตกลงปลงใจหรือยัง”

“ไม่ ยังเลย เพราะอาจจะมีข้อเสนอที่ดีกว่าเข้ามาอีกก็ได้ใช้ไหมละ หมายถึงอะไรที่ทำให้ใจเต้นได้มากกว่านี้นะ”

โจนจองยิ้มพรวน

พวกหัวกะทิที่ได้เดินบนเส้นทางตามแบบฉบับซึ่งรวมไปถึงการเข้ามหาวิทยาลัยชื่อดังในสหรัฐอเมริกา ส่วนใหญ่จะชอบเข้าไปอยู่ในบริษัทขนาดใหญ่ที่สมบูรณ์เรียบร้อยแล้ว ชอบที่จะได้แสดงถึงความสามารถที่ยิ่งใหญ่ ชอบความมั่นคงมากกว่าความท้าทาย

แต่ลีซ่าทำงานร่วมกับเป็นผู้บุกเบิกที่ IBM

ในตอนที่ยังบริษัทเซมิคอนดักเตอร์ทุกบริษัทใช้อะลูมิเนียมอัลลอยในการทำสายไฟ เธอก็พัฒนาขั้นตอนการผลิตให้ไม่ใช้สารเจือปนจนทำให้เกิดนวัตกรรมอันยิ่งใหญ่ในวงการสารกึ่งตัวนำ

หลังจากเธอเป็นดาวรุ่งพุ่งแรงอยู่ในวงการผลิตสารกึ่งตัวนำได้ไม่เท่าไร เธอก็ย้ายไปทำงานออกแบบ CPU อีก

¹ ย่อมาจาก Chief Technology Officer หมายถึงประธานเจ้าหน้าที่เทคโนโลยี

ลิซ่าชอบงานที่ทำหาย ยิ่งยากมากเท่าไรยิ่งรู้สึกดีดูมากเท่านั้น
โจนของจึงมั่นใจว่าจะดึงตัวลิซ่าให้มาทำงานด้วยได้อย่างแน่นอน

“มาลองทำงานกับฉันไหมล่ะ”

“ทำอะไร”

โจนของประสานมือพร้อมทำหน้าที่จริงจัง

“นี่ฉันกำลังจริงจังอยู่นะ”

“อืม ดูจากสีหน้าเธอแล้ว ไม่ต้องบอกก็รู้หรอกน่า”

“ฉันจะสร้างของที่จะทำให้โลกตะลึงได้เลย”

“โลกตะลึงเลย?”

“อืม นี่เป็นแบบข้อเสนอโครงการที่เหมือนจะเป็นพวกคนช่างฝันเขียน
ขึ้นมาซะ แล้วทางกรู๊ปก็กำลังผลักดันอย่างเต็มที่ แต่น่าเสียดายที่ฉันไม่ใช่
วิศวกรก็เลยไม่สามารถให้คำตอบที่เป็นเชิงเทคนิคที่จะต้องทำได้นะสิ”

“อืม”

“แต่ถ้าเป็นเธอ ลิซ่า เธอน่าจะทำได้นะ”

ลิซ่าลูบคาง มองโจนของที่กำลังทำหน้าที่ตาจริงจัง

“ก็อยากอธิบายให้เธอฟังนะ แต่ว่านี่เป็นเรื่องที่จะมีประโยชน์กับ
ทางฝั่งที่มีเทคโนโลยีมาก เพราะฉะนั้นเลยเล่าให้ฟังไม่ได้ล่ะ”

“เป็นความลับสุดยอดเลยสินะ”

“ใช่”

“แล้วมันจะเปลี่ยนโลกได้จริงเหรอ”

“ฉันเอาแต่คิดจนนอนไม่หลับอยู่หลายวันเลย นี่จะเป็นการปฏิวัติ
ในระดับเดียวกับการสร้างรถยนต์เลยนะ”

ลิซ่าฟังที่โจนของอธิบายไม่หยุดเลยตลอดสามสิบนาทีก็มองนาฬิกา

จากนั้นก็มองโจนของที่ดูกระตือรือร้น แล้วยิ้มว่า

“จำได้เลย สีหน้าเธอ เป็นแบบเดียวกันกับตอนที่ไปปาร์ตี้ที่ผับแล้ว
โดนเหยียดเชื้อชาติ จากนั้นเธอก็นอนไม่หลับแล้วตัดสินใจว่าจะเอาคืน
ไอพวกนั้น สีหน้าแบบนั้นเป๊ะเลย”

“ฮ่าๆๆ นึกถึงตอนนั้นขึ้นมาได้เลยแฮะ ฉันชอบตอนนั้นนะ”

“เรื่องที่เราเคยพูดกันตอนนั้นก็สำเร็จหมดเลยนี่”

“ใช่ จริงด้วย”

“เริ่มอยากรู้เรื่องโปรเจกต์นี้แล้ว น่าสนใจ เต็มใจถ้าทำงานที่ทำอยู่ตอนนี้เสร็จแล้ว ว่าจะลองคิดดูอีกทีนะ”

“ขอบคุณนะ ฉันรู้ว่าคำตอบนั้นคือคำตอบที่ดีที่สุดที่เธอจะให้”

“เธอนี้ก็สุดยอดไปเลยนะ อุตส่าห์มาถึงนี้ ทั้งๆ ที่ตอบแบบแบ่งรับแบ่งสู้เช่นนั้น”

“ແหม เดินทางแคว้นเดียวเอง ถือว่ามาพักผ่อนไปด้วยเลย”

“เธอจะ อ่าๆๆ”

ลึซ่าขำเสียงเป็นเอกลักษณ์แบบที่ทำให้คนอื่นอารมณ์ดีไปด้วย

“เธอไม่คิดถึงลูกๆ เธอ”

เมื่อได้ยินคำว่าลูกๆ โยุนจองก็เหม่อมองลึซ่าเหมือนลืมวิธีปรับสีหน้าไปเลย แล้วลุกขึ้น

“นี่ฉันรบกวนเวลาของเธอมากเกินไปหรือเปล่า เธอน่าจะต้องไปซื้อไวน์ในดิวตี้ฟรีด้วยนี่นา”

“แล้วติดกับพี่ชายคนเดียวของเธอหรือยังล่ะ”

“...ยังเลย”

“หมายความว่าเธออยู่ที่เกาหลีคนเดียวเธอ”

โยุนจองส่ายหน้าเล็กน้อยพร้อมตอบ

“ฉันไม่เป็นไรหรอก แคได้ทำงานฉันก็รู้สึกอะไรแล้ว ขอบคุณนะที่เป็นห่วง”

“ดูเหมือนว่าจะออกมาดีกว่าที่คิดเลยนะครับ”

คิมซอลชูหยิบตัวอย่างโทรศัพท์มือถือที่พนักงานของ SKY เทเลเทคนำมาให้ขึ้นมาเครื่องหนึ่งแล้วดูรอบๆ ตัวเครื่องอย่างละเอียด

ไม่เพียงแต่ที่โลโก้เท่านั้น แต่ด้านข้างก็ติดเพชรเทียมลงไปด้วย จึงทำให้โทรศัพท์มือถือสะท้อนแสงไฟเป็นประกายวิบวับไปทั้งเครื่องเลย

พักแฮชองก็หยิบขึ้นมาดูหนึ่งเครื่องด้วย ทางด้านอีจุนฮักก็เปิดปิด

โพลเดอร์ทดสอบเครื่อง

“เอามาใช้ที่เกาหลียากแน่ๆ แบบนี้ วิบวับเกิน”

“จริง แต่ก็เหมาะสินะ ทำมาได้ดีเลยนะเนี่ย เกิดอะไรขึ้นกับคนพวกนั้นกันนะ”

“นั่นสิ แต่ก่อนทำเป็นหูทวนลมใส่พวกเรา แต่ช่วงหลังๆ มานี้ไม่รู้สิก็แปลกๆ บ้างเหอ”

“ก็พอรู้สิก็อยู่นะ อย่างวันนี้พวกพนักงานก็หักท่ายก่อนด้วย”

พักแฮของเอียงศีรษะอย่างสงสัย แล้ววางสินค้าตัวอย่างกลับที่เดิม

“ถ้าได้ประมาณนี้ คิดว่าทางฝั่งโน้นจะชอบไหม”

“ต้องเอาไปให้ดูถึงจะรู้ แต่ดีไซ์สวยดี ผมว่าน่าจะได้รับการตอบรับที่ดีนะครับ”

เมื่อคิมซอลซุตอบอย่างนั้น อีจุนฮักก็พยักหน้า

“ถ้าผู้จัดการคิมพูดอย่างนั้น ก็เป็นสัญญาณที่ดี”

“เหอ มั่นใจใช่ไหม ถ้าอย่างนั้นจากนี้ไปก็ให้ผู้จัดการคิมจัดการทุกอย่างไปเลย”

“โอ้ รองผู้อำนวยการก็!”

คิมซอลซุโอดครวญพร้อมเก็บโทรศัพท์มือถือเครื่องตัวอย่าง แล้วดูนาฬิกาพร้อมพยักหน้า

“ได้เวลาแล้วครับ เดี่ยวท่านประธานชเวของจุนคงจะมาถึงแล้ว เราไปกันเถอะครับ”

อีจุนฮักกับพักแฮของพยักหน้าพร้อมจัดระเบียบชุดสูท

“แล้วเจอกัน”

“ตอนนี้เขาน่าจะไปที่บริษัท Silicon File เรื่อง CIS² นะครับ”

“เจ้านั้นยุ่งมากเพราะต้องรวบรวมแคล์คูลัส ดีไซน์น่าจะยุ่งที่สุด

² ย่อมาจาก CMOS Image Sensor หมายถึงเซนเซอร์รับภาพแบบ CMOS ที่ทำหน้าที่แปลงแสงให้กลายเป็นสัญญาณไฟฟ้าในกล้องดิจิทัล กล้องโทรศัพท์มือถือและอื่นๆ

ในพวกเราเลยมั้ง”

“เพราะพวกเราองผู้อำนวยความสะดวกด้วยก็เลยน่าจะยุ่งกันมาก
ผมน่าจะสบายที่สุดแล้วนะครับเนี่ย”

“เดี๋ยวก่อน แล้วเอกสารประชุมเราล่ะ...”

พออีจุนฮักถามขึ้นมา ด้านพัคแฮซองก็ยิ้มกริ่ม

เมื่อพัคดงกยูได้เอกสารมา คิมชอลซูก็จะนำมาสรุปแล้วทำเอกสาร
ที่ใช้ในการประชุม

งานนี้ก็เป็นงานที่ใช้เวลานานและเป็นงานที่ลำบากเหมือนกัน

แม้เพียงจะทำงานมาด้วยกันได้ไม่นาน แต่เรื่องงานทำเอกสารดูเหมือน
จะไม่มีใครเก่งเท่าคิมชอลซูได้

“ไม่ เดี่ยวนะ นี่ถามจริง ๆ นะ ถ้าผู้จัดการคิมไปแอฟริกาแล้วใครจะ
ทำรายงานล่ะ”

“...ก็ทำของใครของมันสิ”

อีจุนฮักกับพัคแฮซองส่ายหน้าเหมือนไม่อยากแม้แต่จะคิดแล้วมุงหน้า
ไปที่ร้านอาหารที่จองไว้ ส่วนคิมชอลซูก็ยกไหล่แล้ววิ่งตามพวกเขาไป

หลังจากกินอาหารเสร็จ พวกเขาก็เริ่มเข้าบทสนทนาอย่างจริงจัง

“เกิดเรื่องแบบนี้จริง ๆ เหรอครับ”

พัคแฮซองทำตาโตตกใจ

“กลายเป็นว่าประธานชเวเคยองจุนมาช่วยเราไปเสียอย่างนั้นนะครับเนี่ย”

อีจุนฮักพูดพร้อมยิ้มพรวน

“ว่าแล้ว เพราะพวกนั้นไม่มีทางทำตัวแบบนี้แน่ ๆ”

ชเวยองจุนจิบน้ำหนึ่งอีกแล้วพูด

“แล้วเป็นยังไง งานตัวอย่างออกมาดีไหมครับ”

คิมชอลซูรีบหยิบโทรศัพท์มือถือตัวอย่างเครื่องหนึ่งออกมาจากกระเป๋า
แล้วยื่นให้ชเวยองจุน เขาพิจารณาอยู่สักพักแล้วก็ส่งโทรศัพท์มือถือ
คืนให้คิมชอลซู

“ทำมาได้ดีเลยครับ”

“เพราะมีชีวิตตัวเองเป็นเดิมพัน พวกเขาก็เลยทุ่มเททำเต็มที่แหละครับ”

ชเวยองจุนพยักหน้า

เขาคิดว่าถ้าชินบยองฮุนอยู่ที่นั่นด้วยก็น่าจะดี แต่เขาพยายามเลี่ยงที่จะคุยกันเรื่องทายาทสืบทอดสุดท้าย

“ถึงอย่างนั้นก็ยังวางใจไม่ได้ครับ เพราะ SKY เทเลเทคไม่ได้อยู่ใต้ฮันยองเทรตดิง จนกว่าสินค้านี้จะถูกวางขายที่แอฟริกา ยิ่งไงเรื่องนี้ก็ขึ้นอยู่กับผู้จัดการคิมนะครับ”

“จะทำให้สำเร็จให้ได้ครับ”

คิมซอลซุตอบด้วยท่าที่ไว้ใจได้ ชเวยองจุนจึงยิ้มอย่างโล่งใจ

จากนั้นพักแฮของที่นั่งนิ่งๆ ก็พูดขึ้นมา

“เรื่องนี้ จู่ๆ ก็กลายเป็นเรื่องใหญ่ไปเลยนะครับ ว่าแต่คนที่ชื่อโจยุนจองนี่เป็นใครเหรอครับ”

“เป็นญาติตัวเอง เธอเป็นคนอัจฉริยะมาตั้งแต่เด็กๆ แล้วนะครับ จบจาก MIT แล้วก็ไปต่อ MBA ที่ฮาร์วาร์ด หลังจากนั้นก็ไปเป็นผู้บริหารที่ IBM เลยครับ”

“โห เป็นผู้บริหารทันทีเลยหรอเนี่ย...”

พักแฮของส่ายหน้า

“แถมยังได้รับแต่โปรเจกต์สำคัญๆ แล้วทำสำเร็จหมดเลยด้วยนะครับ จนได้ขึ้นไปเป็นรองประธานฝ่ายวิจัยและพัฒนา จากนั้นก็ได้ยินว่ามาอยู่ที่ฮันยองอิเล็กทรอนิกส์นี่แหละครับ”

“เป็นคนที่น่าทึ่งมากเลยนะครับ แต่ถ้าเป็นระดับรองประธานฝ่ายวิจัยและพัฒนาของ IBM ขนาดนั้น...ผมไม่เข้าใจเลยว่าทำไมถึงมาอยู่ที่ฮันยองอิเล็กทรอนิกส์กันนะ”

อึจุนฮักก็เอียงศีรษะอย่างไม่เข้าใจพร้อมพูด

“ส่วนนั้นผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกันครับ...แต่ที่ชัดเลยก็คือในอนาคตเธอจะกลายเป็นศัตรูของพวกเราแน่ แถมยังรับมือได้ยากด้วย”

ชเวยองจุนทำหน้าเคร่งเครียด

“แล้วเหมือนว่าเธอจะมีทางแก้สำหรับส่วนที่ติดขัดของโปรเจกต์นี้ด้วยครับ”

คำพูดนั้นทำให้ทุกคนทำตาโต

“คนอย่างรองกรรมการผู้จัดการโจไม่ใช้คนพูดไปเรื่อยหรือครับ การที่เธอประกาศออกมาว่าจะทำให้บริษัทเติบโตและทำให้โปรเจกต์สำเร็จได้ภายในสองปี นั้นหมายความว่าต้องมีแผนบางอย่างที่คิดไว้อยู่แล้วครับ”

“อืม แบบนี้ก็หมายความว่าเปลืองๆ เราอาจจะโดนสูบ SKY เทเลเทคไปอย่างง่ายดายเลยใช่ไหมครับ”

ชเวยองจุนทำหน้าที่พร้อมพยักหน้า

“นี่จะเป็นการต่อสู้ที่ไม่ง่ายเลยครับ แต่ก่อนอื่นเราต้องแก้ปัญหาเรื่องสต็อกให้ได้ก่อน เพราะไม่อย่างนั้นท่านประธานใหญ่คงเอา SKY เทเลเทคไปให้ฮันยองอิลีกทรอนิกส์แน่ครับ แล้วก็...”

ชเวยองจุนไล่สายตามองทั้งสามคน

“เราต้องรู้ให้ได้ว่าแผนของหล่อนคืออะไรครับ”

จางด็อกฮวานรินเหล้าใส่แก้วให้ชเวยองจุนด้วยสีหน้าไม่สบายอารมณ์อย่างมาก

“เอ่อ...เรื่องรองกรรมการผู้จัดการโจนะครับ”

“...มีอะไรหรือครับ”

“ไม่เกินไปหน่อยหรือครับ ท่านประธานก็อยู่ด้วยแท้ๆ แต่ก็ทำอะไรตามใจตัวเองไปหมด! ท่านไม่รู้สึกรู้ว่าหล่อนทำตัวเหมือนตัวเองเป็นประธานหรือครับ”

“อืม”

ชเวยองจุนชนแก้วกับจางด็อกฮวานแล้วกระดกเหล้าเข้าปาก

หลังจากที่โจยุนจองเข้ามา เขาก็รู้สึกกลับไปเป็นเหมือนเดิมอีกครั้ง ตอนนั้นเขาไม่รู้สึกรู้ถึงความว่างเปล่าที่ไร้ชูดยองแทอีกแล้ว

“เธอเป็นคนที่มีความสามารถครับ”

ชเวยองจุนกลัวว่าฝันร้ายอันยิ่งใหญ่จะมาเยือนเขาอีกครั้งถ้าหากโจยุนจองไม่อยู่ข้างเขา

เขาแค่อยากให้จ้างต๋อขวานสนิสนมกับเธอเข้าไว้ก็แค่นั้น

“ถึงอย่างนั้นบริษัทก็มีระบบระเบียบไม่ใช่เธอครับ ถึงจะมีความสามารถแต่ถ้าทำอะไรตามใจตัวเองแบบนั้นแล้วกฎระเบียบ...”

“อ่า เรื่องนั้นก็ใช่ครับ”

“วันนี้เธอมาที่สำนักงานใหญ่แล้วตั้นตั้นหลายอย่าง ผมโมโหก็เลยขึ้นเสียงใส่ไปหน่อยนะครับ เฮ้ออออ ผู้หญิงอะไรทำไมถึงแรงขนาดนั้นเถียงคำไม่ตกปากเลยครับ อยากพาดสักทีก็ทำไม่ได้”

คำพูดนั้นทำให้ชเวคยองจุนชักสีหน้า

“พาดเลยเธอครับ ห้ามเลยนะครับ ไม่ได้เด็ดขาด”

“เฮ้อ ถ้าท่านประธานปกป้องแต่รองกรรมการผู้จัดการใจคนเดียวแบบนี้ ผมก็น้อยใจแย่ครับ”

“โธ! ปกป้องอะไรครับ! ตอนนั้นนอกจากกรรมการผู้จัดการจางที่อยู่ข้างผม ผมก็ไม่มีใครแล้วนะครับ แค่ว่าบอกว่าให้ระวังหน่อยนะครับ”

“ระวังเธอครับ ผู้หญิงคนนั้นเมื่อไหร่เธอครับ”

“...เธอเป็นสายเลือดที่คุณต๋อขวานรักมากนะครับ”

คำว่าสายเลือดทำให้จางต๋อขวานโอดโอยออกมา แล้วยกขวดเหล้ามารินให้ชเวคยองจุน

“เข้าใจแล้วครับ แบบนั้นผมก็ต้องทนสิครับ”

“ฮ่าๆๆ เข้าใจเร็วดี สมกับเป็นท่านกรรมการผู้จัดการจางเลยนะครับ”

ชเวคยองจุนกระดกเหล้าใส่ปาก

“คราวก่อนผมทำพลาดนิดหน่อยก็เลยโดนคุณพ่อเหม็นชู้หน้าอยู่นะครับ เพราะอย่างนั้นผมก็เลยเอารองกรรมการผู้จัดการโจมาอยู่ด้วยจะได้เอาคะแนนกลับคืนมานะครับ กรรมการผู้จัดการจางก็ช่วยให้ความร่วมมือด้วยนะครับ”

“...ถ้าท่านประธานเอ่ยปากขนาดนี้ ผมก็จะให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่เลยครับ”

“ฮ่าๆๆ ดีครับ”

ชเวคยองจุนยกแก้วขึ้นมาพร้อมพูด

“ชนครับ”

“ครับ! ท่านประธาน”

ทั้งสองคนดื่มเหล้าด้วยกันอย่างนั้นประมาณสองชั่วโมง

หลังจากนั้นจางต็อกฮวานก็ส่งชเวคยองจุนที่เมาเต็มทีขึ้นรถแล้วเดิน
โซซัดโซเซไปขึ้นรถตัวเอง

เขาคาดเข็มขัดนิรภัยแล้วหลับตานิ่งๆ

บางครั้งจางต็อกฮวานก็ฝันร้าย

เขาฝันเห็นยูจิสุนที่พูดคำว่าขอโทษพร้อมกับกระโดดออกจากรถไป

ความทรงจำที่เหมือนฝัน รถบรรทุกขนาดใหญ่ที่เสียทับบรถที่เขาั่งอยู่
นังสารเลวจากตระกูลสันดานหมาที่ตั้งใจจะฆ่าฉันนี่เอง

โจยุนจองนั่งเครื่องบินกลับมาที่เกาหลี

ทันทีที่ถึงโซล เธอก็ตรงไปที่บาร์หูแล้วดื่มวิสกี้คนเดียวไปถึงสองขวด
เธออุตสาห์ลืมไปแล้ว แต่ลิซ่ากลับทำให้เธอต้องนึกถึงลูกๆ ขึ้นมาอีก
ไม่เข้าใจเลยว่าจู่ๆ ก็พูดเรื่องนี้ขึ้นมาให้อารมณ์เสียทำไมอีก

“...ขออีกขวดค่ะ”

“ขออภัยครับ คุณลูกค้า แต่ว่าคุณลูกค้าดื่มมากเกินไปแล้วนะครับ”

“ทำไม คิดว่าไม่มีเงินเหรอ”

โจยุนจองตอบเสียงลั่นฟันกันแล้วล้วงเอาเช็คเงินสดหนึ่งล้านวอน
ออกมาจากกระเป๋าเงินทั้งที่ทรงตัวไม่ค่อยไหว

“ขอโทษด้วยนะครับ ตามกฎของบาร์เราแล้วไม่สามารถเสิร์ฟให้ได้
อีกครั้ง”

“จี้ รุ่งไปบาร์ถูกๆ กว่านี้ดีกว่า”

บาร์เทนเดอร์ยิ้มแล้วพูดอย่างคนที่เคยเจอลูกค้าแวนี่มาหลายครั้งแล้ว

“ถ้าลูกค้าต้องการเดี๋ยวผมเรียกบริการคนขับรถให้ได้นะครับ ระหว่าง
ที่รอเดี๋ยวจะเสิร์ฟให้อีกหนึ่งแก้ว ไม่คิดเงินครับ”

โจยุนจองเก็บเช็คเงินสดที่วางอยู่บนโต๊ะแล้วพยักหน้า

“ช่วยทำอย่างนั้นให้หน่อยแล้วกันค่ะ”

เครื่องดื่มที่นำมาเสิร์ฟให้ฟรีคือไวน์ ส่วนโจนจองก็บ่นพลางยกแก้วขึ้นมา

“ไวน์เฮงซวย...ลิซ่าเฮงซวย...”

จังหวะเดียวกับที่เธอดื่มไวน์หมดแก้ว บาร์เทนเดอร์ก็วางสายโทรศัพท์แล้วเดินเข้ามาหา

“คนขับรถแท็กซี่มาแล้วครับ”

โจนจองจ่ายเงินแล้วเดินโซซัดโซเซออกจากบาร์ไป

“เรียกบริการขับรถใหม่ครับ”

แต่โจนจองที่เมาจนไม่ได้สติก็ร่วงพลอยทันทีเมื่อเห็นคนขับรถคิมฮักดงรีบคว้าตัวเธอไว้แล้วจับเธอให้เข้าไปนั่งที่เบาะหลัง

“...หมู่บ้านแทชี...อพาร์ทเมนต์ซังยง ไวน์เฮงซวย...ลิซ่าเฮงซวย...”

คิมฮักดงก็นั่งตรงที่คนขับแล้วมองโจนจองที่พูดพึมพำไม่ได้ศัพท์ก่อนจะถอนหายใจออกมา

เขาเป็นพ่อเลี้ยงเดี่ยวที่เลี้ยงลูกสาวคนเดียว ซึ่งปกติก็เป็นห่วงและกังวลว่าจะเกิดอะไรไม่ดีกับลูกอยู่แล้ว ยิ่งมาทำงานบริการขับรถแท็กซี่แล้วมาเจอผู้หญิงแบบนี้ก็ยิ่งกังวลเข้าไปใหญ่

ผู้หญิงอะไรก็แล้วกันเมาหัวราน้ำแบบนี้ ถ้าไปเจอคนเลวขึ้นมาจะทำยังไง หวังว่ามีก๊วยจะไม่เป็นแบบนี้ละ

ใจยุจนจง ผู้บริหารคนใหม่ของฮันยงอีเล็กทรอนิกส์
ประกาศริ้วว่าจะเอา SKY เทเลเทค และโปรเจกต์สมาร์ทโฟนไปดูเอง
พร้อมบอกว่าเธอมีวิธีแก้ปัญหาก็เผชิญอยู่ตอนนี้ด้วย!
คิมซอลซูที่ได้ยินดังนั้นจึงต้องลงมือจัดการบางอย่างเพื่อไม่ให้ทุกสิ่งถูกแย่งไป
คุณคงต้องไปเรียนรู้ให้มากกว่านี้อีกหน่อยนะ
ขณะเดียวกันเรื่องราวในอดีตที่ถูกปิดซ่อนไว้ก็เริ่มเผยออกมาทีละนิด

คิมซอลซูต้องเดินทางไปที่สหรัฐอเมริกาอีกครั้ง
เพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับแอนดรอยด์
รวมถึงโปรเจกต์สมาร์ทโฟนไปพร้อมกัน
และแล้วสงครามสมาร์ทโฟนก็อุบัติขึ้น ณ ที่แห่งนี้

นวนิยาย

ISBN 978-616-18-8207-5

9 786161 882075